



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 344/04-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. novembra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Ing. Mikuláša Práznovszkého, CSc., bytom N. Z., ktorou namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom generálneho prokurátora Slovenskej republiky nepodaním mimoriadneho dovolania, a takto

### **r o z h o d o l :**

Sťažnosť Ing. Mikuláša Práznovszkého, CSc., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júla 2004 doručená sťažnosť Ing. Mikuláša Práznovszkého, CSc. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom generálneho prokurátora Slovenskej

republiky (ďalej len „generálny prokurátor“) nepodaním mimoriadneho dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“).

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že 15. marca 2004 podal generálnemu prokurátorovi podnet na podanie mimoriadneho dovolania proti rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 15 Cob 101/2003 zo 17. septembra 2003. Sťažovateľovi bolo 30. apríla 2004 doručené stanovisko Krajskej prokuratúry v Nitre č. k. Kc 2020/01-14 (správne Kc 2020/04-14, pozn.) z 27. apríla 2004, ktorým bolo sťažovateľovi oznámené, že nie sú splnené podmienky na podanie mimoriadneho dovolania, a preto bol podnet na jeho podanie odložený.

Podľa názoru sťažovateľa boli dôvody na podanie mimoriadneho dovolania, pretože v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 15 Cob 101/2003 došlo k vadám, ktoré mali za následok porušenie zákona, a preto bol generálny prokurátor povinný podať mimoriadne dovolanie.

Preto sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol, že „*Nepodaním mimoriadneho dovolania generálnym prokurátorom Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 17. 9. 2003, č. k. 15 Cb 245-94 (15 Cob 101/2003-94) na základe podnetu sťažovateľa zn. 04/Pc/O/01-1 zo dňa 15. 3. 2004 a odložením podnetu sťažovateľa z dôvodov uvedených v liste Krajskej prokuratúry v Nitre zo dňa 27. 4. 2004, číslo konania Kc 2020/01-14 (správne Kc 2020/04-14, pozn.), bolo porušené právo sťažovateľa na spravodlivú súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a/alebo právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd*“.

Zároveň sťažovateľ navrhuje, aby mu ústavný súd priznal finančné zadost'učinenie vo výške 100 000 Sk.

## II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez účasti sťažovateľa v súlade s § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťuje, či návrh spĺňa zákonom predpísané náležitosti a či nie sú dané dôvody na jeho odmietnutie. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti pravidelne skúma aj to, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom (...).

Sťažovateľ namieta, že postupom generálneho prokurátora došlo k porušeniu jeho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie vidí v rozhodnutí

generálneho prokurátora, ktorým nevyhovelo jeho podnetu a nepodal mimoriadne dovolanie proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 15 Cob 101/2003.

Predpoklady na podanie mimoriadneho dovolania sú upravené v ustanoveniach § 243e a nasl. Občianskeho súdneho poriadku. Z týchto ustanovení je nad všetky pochybnosti zrejmé, že ide o mimoriadny opravný prostriedok ako procesný inštitút, využitie ktorého patrí generálnemu prokurátorovi. Nejde teda o základné právo sťažovateľa, ktoré by bolo možné zahrnúť pod ustanovenie čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. o právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd stabilne judikoval, že na akceptovanie, resp. vyhoviecie podnetu na podanie návrhu na podanie mimoriadneho dovolania nie je právny nárok, t. j. osobe, ktorá takýto podnet podala, nevzniká právo na jeho akceptovanie a generálny prokurátor nemá povinnosť takémuto podnetu vyhovieť. Ústavný súd vyslovil, že oprávnenie na podanie mimoriadneho dovolania nemá charakter práva, ktorému je poskytovaná ochrana (I. ÚS 19/01, II. ÚS 176/03). Z tohto dôvodu generálny prokurátor nemôže odložením takéhoto podania, t. j. jeho neakceptovaním, spôsobiť porušenie základných práv sťažovateľa.

Z uvedených dôvodov bolo potrebné sťažnosť po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. Zároveň bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa, keďže ústavný súd odmietol sťažnosť v celom rozsahu.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. novembra 2004